

byrde det en saadan tvungen Udgift som den at holde sine Arbejdsfolk forsikrede, naar man ikke drifter sig til samtidig at tage Vandbruget med ind under Forslaget. Det er, som sagt, et af disse Forbehold, som jeg maa begynde med at tage over for Lovforslaget, at man tager disse smaa Møller med. En anden Ting, som jeg finder Grund til at gøre opmærksom paa, og som i øvrigt tre af Udvalgets Medlemmer, nemlig to af mine Partifæller, og jeg ganske løselig have gjort opmærksom paa i Udvalgsbetænkningen i Fjor, skal jeg ogsaa her komme noget nærmere ind paa, og det er med Hensyn til den Usikkerhed, jeg synes der efter Forslaget i Virkeligheden bliver til Stede over for en Del af dem, der skulle nyde godt af Loven i Tilfælde af, at der overgaar dem et Ulykkestilsfælde. Der er adskillige Smaa-bedrifter, der falde ind under Lovforslaget og da især de smaa Haandværk i Bygningsfaget — ja, selvfølgelig store ogsaa, men jeg omtaler kun de smaa. Det er et Spørgsmaal, om ikke en Del af disse smaa Bygningshaandværkere, som til Tider af Aaret vel endogaa ikke holde Folk, men til andre Tider og navnlig da i den travle Aarstid kunne have adskillige Folk, mange Gange kan være tilbøjelig til at springe Lovens Bestemmelser over, og det kan ske, dels fordi de ikke til Stabilitet holde Folk, dels fordi deres Forretning er saa lille, og de Bygninger, de have med at gøre, ere saa smaa, at de mene; at der ikke er nogen synderlig Risiko, og da det koster en Del at holde deres Folk forsikrede, springe de Lovens Bestemmelser over, med andre Ord, de undlade at forsikre deres Arbejdere. Hvis der saa indtræder et Ulykkestilsfælde med en af hans Arbejdere, og Væstren er fuldstændig ubemidlet, vil Arbejderen altsaa intet faa. Der kunde jo selvfølgelig nævnes en hel Række Eksempler i saa Henseende; men det er jo ikke mig om at gøre, og jeg skal derfor indskrænke mig til at nævne dette ene, da jeg mener, at det kan være betegnende nok. En anden Ting, som man jo ogsaa kunde tænke sig, men som i øvrigt, det indrømmer jeg straks, vilde blive meget sjældent, er jo det, at det paagældende Forsikringselskab, i hvilket Arbejderne blive forsikrede, ogsaa kunde være ufølsomt. Forslaget siger ingen Ting i saa Henseende og sørger ikke for at sikre sig, at disse Forsikringsanstalter, hvor Arbejdsgiverne forsikre deres Arbejdere, ogsaa ere af en saadan Art, at de altid ere i Stand til at opfylde deres Forpligtelser; men, som jeg sagde, det vil jo høre til de store Sjældenheder, antager jeg, at det vil indtræffe; men udelukket er det dog ikke, og jeg peger af den Grund paa

det. Dernæst er der en anden Ting i Forslagets Bestemmelser, som jeg ogsaa finder mig foranlediget til at gøre opmærksom paa, og det er i øvrigt da ogsaa den sidste, jeg tænker paa at omtale. Det er nemlig den Bestemmelse, at de paagældende, som der er overgaaet Ulykkestilsfælde, som Regel skulle have Understøttelse en Gang for alle. Jeg tror, at det er en noget farlig Vej at komme ind paa. Man kunde jo tænke sig det Tilfælde indtræde, at en Mand oppe i Aarene kommer til Stade ved det Hverv, som han nu en Gang er opdraget og oplært ved, og er vant til at beskæftige sig med. Naar han kommer til Stade i en betydelig Grad, faar han udbetalt en ikke ganske lille Sum, den kan jo naa til 4,800 Kr., og vil da søge at sætte sig ind i en ny Virksomhed ved Hjælp af disse Penge. Det vil jo blive Reglen. Men derved mener jeg, at man løber den Fare, at en saadan Mand, som allerede er oppe i Aarene, og hele sit Liv har været vant til en anden Beskæftigelse, naar han skal i Gang med en saadan lille Kapital, faar Kapitalen forkort anbragt. Han mangler ofte Forudsætningerne for at kunne anvende en saadan Kapital paa et helt andet Omraade end det, han er vant til at virke paa, og da Konkurrencen altid er betydelig, og den, der er mindst oplært i Faget, har daarligt Udset til at hugge sig igennem, kan det da let gaa saaledes, at han faar sin lille Kapital sat over Styr. Og hvad saa? Ja, saa staar han igen med tomme Hænder, og er han saa ikke i Stand til enten ved gode Menneskers Hjælp eller ad anden Vej at skaffe sig Udkommet, falder han det offentlige til Byrde. Naar man skriver en Lov, som skal sikre Arbejderne mod Følgerne af Ulykkestilsfælde under Arbejde, synes jeg, at man skal indrette den saaledes, at den paagældende virkelig er sikker paa i Resten af sit Liv at faa en Understøttelse, og det vil han ikke faa paa den Maade, det her er bestemt. Det er et af de Punkter i Forslaget, som jeg er mest betænkelig ved. Jeg mener, at det er bedst at sikre den paagældende en aarlig Livrente. Det kan gerne være, at den vil blive lille nok, naar man ikke vil gaa højt op med Summen; det er jeg ikke saa meget inde i, at jeg kan gaa nærmere ind derpaa, og min Hensigt er jo ogsaa kun at pege paa, hvad det er, man skal have sin Opmærksomhed henvendt paa. Nok er det, at jeg mener, at det heldigste er at lade det være Regel, at man sikrer den paagældende en aarlig Livrente i Stedet for at gøre det modsatte til Regel.

Det er de enkelte Forbehold, som jeg har — jeg kan gerne sige — følt mig for-